

Magda Borrull: l'espiral de la dansa

Magda Borrull va néixer a Reus el 1960. Va començar a ballar als 5 anys al Centre de Lectura i uns quants anys després es traslladà a Barcelona per continuar els seus estudis de dansa. En aquesta època forma part del grup reusenc L'Espirai i col·labora amb Cesc Gelabert i Francesc Bravo. El 1987 balla amb el grup Els Vianants a València, i Carolyn Carlson li proposa d'ingressar a la seva companyia. Amb ella, viatja per tota Europa presentant els espectacles *Dark* (1987) i *Steppe* (1989). Ha filmat també un programa per a la televisió finlandesa i un altre per a la RAI italiana, i darrerament ha participat al muntatge *Improvisacions* presentat al Festival d'Estiu de Chateau Vallone. Actualment viu a Itàlia.

RCL.- *Balles des dels 5 anys. En quin moment, però, es pot dir que et vas convertir en una professional de la dansa? Era aquest el teu objectiu des del començament?*

MB.- Vaig començar a ballar als 5 anys perquè no em deixaven començar abans. Per a mi, la dansa ha estat sempre una cosa natural, espontània, que no m'he imposat en cap moment i que en cap moment tampoc no m'he pres com una frivolitat. Als 18 anys vaig deixar els meus estudis i me'n vaig anar a Barcelona perquè el que volia era ballar.

RCL.- *Has format part o has col·laborat amb diversos grups de dansa. Parla'ns-en una mica.*

MB.- Bé, vaig formar part del grup L'Espirai, que va ser una primera experiència, en alguns aspectes molt limitada, però que em va permetre aprendre una sèrie de coses que després m'han servit molt. Després vaig fer col·laboracions amb Cesc Gelabert i Francesc Bravo, i vaig ballar amb Els Vianants a València, on vaig conèixer la Carolyn Carlson.

RCL.- *Com vas entrar a formar part de la companyia de la Carolyn Carlson?*

MB.- El 1987, com et deia, jo era a València, ballant amb Els Vianants. El Lario Ekson, l'ajudant de coreografia de la Carolyn Carlson, va fer un stage per escollir 16 ballarins per fer un espectacle, i entre ells em va escollir a mi. Després de fer aquest espectacle la Carolyn em va proposar seguir amb la

companyia.

RCL.- *Ha estat aquest la teva gran oportunitat?*

MB.- Sí, és clar. Per a mi ha estat una mena de trampolí que m'ha permès recórrer tota Europa i pujar als escenaris més importants. En un moment, tota la meua carrera va canviar i va experimentar un gran creixement.

RCL.- *Què és el que valores com a més positiu de la teva experiència a la companyia?*

MB.- L'aprenentatge, la possibi-

litat de conèixer la tècnica de la Carolyn Carlson, la seva pedagogia, realment excepcional. La Carolyn potencia el treball individual de cada ballarí, el deixa improvisar perquè aprofundeixi en el seu estil personal, i després sap treure el millor de tu mateix i incorporar-ho als espectacles. En la majoria de companyies, en canvi, t'has de cenyir a un estil o unes tècniques determinades.

RCL.- *Moltes joves ballarines catalanes i de la resta de l'Estat han aconseguit pujar als grans escenaris de la mà de companyies estrangeres. Creus que és inevitable sortir a fora per fer-se un nom en el món de la dansa?*

MB.- Bé, no sé si és inevitable o no, però és cert que entrar en una companyia estrangera t'obre les portes i et permet veure els teatres més importants d'Europa. Les companyies estrangeres giren molt més que les d'aquí, i per tant el teu treball es coneix molt més.

RCL.- *Sempre s'ha dit que la vida professional d'una ballarina és molt curta i que el seu treball exigeix molt esforç i dedicació. Estàs d'acord amb aquesta afirmació?*

MB.- Estic d'acord que és un treball que exigeix molt esforç i dedicació, però no que sigui una vida professional curta. Si segueixes una preparació física i psicològica correcta pots ballar durant molt de temps. Abans, el tipus de treball físic que desenvolupaven les ballarines era molt diferents al d'ara i feia que es cremessin molt més de pressa, però les coses han canviat molt. La Carolyn Carlson, per exemple, als seus 50 anys té una vitalitat envejable, i la Martha Graham va ballar fins als 72 anys.

RCL.- *En quin nivell situaries el que s'està fent a Catalunya i a la resta de l'Estat en el terreny de la dansa?*

MB.- Sembla que les coses estan canviant molt, sobretot a Catalunya. En general, a la resta d'Europa hi ha la sensació que aquí està tenint lloc una mena de boom, que tot està bullint, i ja es comencen a veure bons espectacles de dansa catalans als teatres més importants. Realment la situació és molt millor que, per exemple, a Itàlia.

ROSA PAGÉS

La dansa de Carolyn Carlson posseeix el secret inexplicable a què ningú no renuncia i que gairebé cap de nosaltres aconsegueix, el de les forces espirituals que transcendeixen el pes i la mesura. Els seus poemes ballats són la reflexió sobre un univers complet, cíclic. Parlen del dia, de l'alba, del crepuscle, de l'aigua, del sol, del bosc i de les roques; són el temps i la natura simplement.

Victor Manuel Burell

Extret del programa de mà de l'espectacle *Steppe* que la companyia Carolyn Carlson presentà al teatre Albéniz de Madrid el novembre de 1990.